

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija Poljanska cesta št. 32.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je na Poljanski cesti h. št. 32.

Izhaja vsak dan, izveniški nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 57.

V Ljubljani, v soboto 8. marca 1884.

Letnik XII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 7. marca.

Gospodska zbornica obravnavala je včeraj izjemne določbe, ter je soglasno potrdila dotične sklepe zbornice poslancev. Gledé prvega ukaza, ki določuje izjeme od društvene in tiskovne postave itd., so nekteri le to ugovarjali, da ga ni treba zbornici potrjevati, ampak naj ga vzame le na znanje. Ker je pa odsek priporočal, naj se ta ukaz odobri, pet gospodov, med njimi Schmerling in Unger, ni glasovalo za odsekov nasvet, dasiravno niso grajali izjemnih določb samih, kakor je delala liberalna manjšina v zbornici poslancev. Sklep gospodske zbornice priča, da trezni ljudje o ministerskih ukazih vse drugače sodijo, kakor pa nemško-liberalna stranka, ki ju je hotela porabiti samo v ta namen, da bi podrla sedanjo vlado.

V današnji seji zbornice poslancev se je nadaljevala obravnava o vravnavanju petrolejskih jam v Galiciji in Bukovini. Govorila sta pri splošnji obravnavi samo še Kovalski, kot generalni govornik, pa poročevalec Zatorski, potem pa se je glasovalo. Predlog Mengerjev, naj se postava še enkrat vrne odseku, bil je zavrnjen ter z veliko večino sklenjeno pričeti posebno obravnavo. Ko bo ta dovršena, kar se bo zgodilo brez posebnih obravnav, ker se je oglasil k besedi samo Dzvankovski, da bo zagovarjal postavo in zavračal nekatere prejšnje govornike, pride na vrsto pogodba med Avstrijo in Švico zaradi nasprotnega preskrbljevanja revežev, ki se izroči v pretres pravnemu odseku. Dalje bode vtemeljeval Lienbacher predlog o eksekutivni prodaji zemljišč, in naposled se bo rešila še postava zaradi nekterih stroškov za predarelsko železnico.

Na dnevnem redu stoji sicer tudi budgetna obravnava, vendar pa se bo pričela še le jutri, ker bo državni zbor veliko storil, ako danes reši prej navedene predmete.

V Ljubljani, 7. marca.

Naj o zamaknjeni Lenčki na Gori, katero je „Ljubljanski List“ brez vse potrebe na dan izvlekel, tudi „Slovenec“ besedo spregovori.

Bilo je nekako l. 1855 ali 1856, natančneje ne vem, ko so se peljali iz Ljubljane trije sošolci; dva duhovnika in eden že visok uradnik pri deželni sod-niji. Kakor navadno so se pogovarjali od tega in drugzega. Pogovor pride tudi na Lenčko. In duhovnik, pisatelj teh vrstic, se je prvi izrazil, da vsega tega nič ne verjame, dasiravno ne taji, da je to mogoče, kar se od Lenčke pripoveduje, ker to zamore le bedak tajiti, ki nima nobenega pojma o dušnem življenji in milosti Božji. Navedel je potem marsikaj, zakaj da ne verjame, koliko previdnosti je treba itd. Duhovni tovariš mu vse to pritrdi, svetni uradnik pa je le molčal; da ga je prvi pozval: No, dragi Henrik, kaj pa Ti misliš? Moje misli, odgovarja ta, so čudne. Nekdaj sem se vjemal s Tvojimi, a zdaj se ne več.

Nekako dvomljivo ga pogledam, je li to resnica ali šala, ker pričakoval sem vse kaj drugzega. Zapazil je moj dvom, ter rekel: Dokler nisem bil sam vsega tega priča, sem mislil, kakor Ti, pa še mnogo slabše, ker o dušnem življenji nisem toliko vedel kakor Ti, in tudi vedeti nisem mogel; saj vesta, da moje študije in moj posel je različen od vajinega. Da sem bil pa priča, se ni zgodilo zaradi moje radovednosti (saj je prav za prav imel nisem, ker sem vse zanikaval in za vražo imel), ampak ker mi je bilo zapovedano reč preiskovati. Zdaj, se vé, da me je radovednost mikala, pa ne druga kakor le-ta, kake goljufige vse bodem obelodanil. Pridem tje, dokažem kdo sem in zakaj sem prišel. Prosim duhovnika, naj mi pomaga, da se resnica izve in dokaže. Pristavil sem še zraven, da jaz sicer nič ne verjamem, a pisal in poročal ne bom drugzega, kakor resnico. Duhovnik je bil s tem popolnoma zadovoljen, ter mi obetal vso pomoč. Priprave se pričnejo, kot preiskovalni sodnik sem vedel kako se obnašati, kaj storiti, da prevare ne bode mogoče in

smem že dostavljati, da storil sem vse vestno, znabiti še kaj nepotrebnega, česar pa zaradi gorečnosti takrat nisem vedel.

Kako težko sem vse to premišljeval, kar je imelo priti, si lahko mislita. No, čas je prišel, in jaz bil sem pazljivost sama. Videl sem njeno trpljenje in krvavi pot. Videl sem, da je z lahkoto vstala, ki se prej ganiti ni mogla, ter se dotikala postelje le z najsrajno kožico palca svoje noge, kakor statij je naravno vsakemu nemogoče. Videl sem njeno obhajilo, ter jo prosil, naj mi hostijo pokaže. Stori-la je in bila je taka, kakor vsaka pri sv. obhajilu.

To sem videl in zato sem porok, da se je zgodilo. Goljufige in sleparije nisem zapazil nobene, najmanjše sumljivo dejanje njeno ali katerega drugzega človeka, bi bilo gotovo v trenutku zatrto. Kaj pa je bilo, kako se je izvrševalo njeno trpljenje in krvavo potenje; kako je tako prosto v zraku stala; od kod je dobila hostijo na jezik in kaj je bilo: o vsem tem nisem takrat nobene sodbe izrekel, ampak le resnično dejanje, resničen prigodek (faktum) poročal. Tudi danes se ne upam sodbe v tem izreči, smeta mi pa verjeti, da sem Vama le resnico povedal; mislita pa v tem, kar hočeta.

Do tú poročilo prijatelja, sošolca, ki je bil ob enem sodnijski preiskovalec — pred neveren in znabiti tudi po preiskavi ne popolno veren, a poročal je, kar je videl, česar je bil sam priča.

Naj še dostavljam, da tadajšnji župnik, pisalec posebno dobro znan kot rojak, kot njegov nekdanji predstojnik, ni bil nikakor kak vražjeverec, ampak trd umoslovec, ki je v takih rečeh oistreje sodil in več zavrgel, kakor je bilo ravno treba in vendar — ni se izrekel zoper zamaknjenje Lenčke; ni je imenoval niti goljufige, niti sleparice, pač pa jo je v farovž vzel, da bi vsako sleparijo zaprečil ter „factum“ ložej opazoval.

Nek poseben izvedenec o takih rečeh je pred nekaj leti iz daljne Nemčije prišel, jo opazoval ter pozneje v neki knjigi svetu oznanil, da tú ni sle-

LISTEK.

Valerija.

Povest iz četrtega stoletja.

(Zapisal Ljubljanski.)

(Dalje.)

Ko je Galerij po odpovedi Dioklecijana postal za stopinjo višji in si privzel ime „vzvišeni“ vladar, si je po zgledu svojega prednika k vladanju privzel dva pomočnika namestnika in sicer Maksimina in Licinija; prvi je vladal v Aziji, zadnji po grških in ilirskih pokrajinah. V Nikomediji, toraj tukaj, kjer je Valerija stanovala, je bil nametnik cesarjevi ta Maksimin. Ko je pa l. 311 Galerij umrl, je on sam tu v Aziji prevzel gospodarstvo. Surov človek je bil; saj se je le iz pastirja pospel do tolike časti, ker ga je Galerij nekikrat, ko je ravno dobre volje bil, povzdignil v namestnika svojega; in to svojo surovost in neolikanost si je ohranil tudi na cesarskem prestolu. Bil je Maksimin goreč častilec bogov in velik sovražnik kristjanov. Veliko je že dosegel, toda še po večjem je hrepenel; v istini člo-

veško srce je nosil v svojih prsih, katero nikdar ni zadovoljno; zemeljsko srce namreč je že tako, da, ko si je vse pridobilo, še okoli sega, gleda in poželi, bi se ne dalo še kaj pridobiti. — Maksimin vgleđa bogatijo in lepoto Valerijino, jo pregleduje, in premišljuje. Bogatija njena vname mu srce, da po njej poželi; krasota njena vname mu oko, da si jo za ženo poželi.

„Oboje mora biti!“ — mrmra sam s saboj ta surovi Maksimin, — „bogastvo in ženo; prej ne mirujem, ker prej se moje srce tudi nikakor umirilo ne bo. Ali po kaki poti?“ — zdihuje.

Kot velik spoštovalec bogov opravi mnogo darov malikom v čast z gorečo prošnjo, naj bi mu oni njegovo željo spolnili. Dobro namreč vé po svojih paganskih nazorih, da potrebuje pomoči bogov v dosego te svoje želje. Sam si ničesar ne upa, bogovi naj pomagajo. Zakaj neki si sam kaj ne upa? Je zgubil mar srčnost? Se ga je lotila li bojazljivost? Niti eno niti drugo; ampak vedel je, da do tje med rimskim ljudstvom ni bilo še slišati, da bi bila ktera cesarica — vdova zopet poročila se; in zato, za ta nenavadni čin prosi z darovi pomoči pri malikih. — — —

Večerja in večerna molitev je opravljena in k

počitku imate iti Valerijini dekli. V svoji spalnici ste že same.

„Oh! kako me vendar boli! — Da! boli močno moje srce“ — prične razgovor Fulgencija, — in prav bojim se, da bi se najini gospej ne pripetila kaka nesreča, ako se že ni! — kajti od dneva, kar prihaja k njej prvi sluga cesarja Maksimina, je postala gospá vsa nekako spremenjena, nekako zamišljena; skoraj bi rekla, da se mi dozdeva potrtega srca; karkoli si že je, nekaj neprijetnega in nepričakovanega gotovo trka na njeno srce od istega dne!“

„Kaj praviš? Kaj slutiš? — Da! Da! časi so zopet nevarni zdaj o času krvoločnega in kristjanom neprijaznega cesarja Maksimina. Pa! menda vendar ni opazil cesar občutljive skrivnosti, da je cesarica kristjana?“ — zdihuje Deziderija in potem nadaljuje: „Zvesto hočeve moliti in prositi dobrotljivega našega Boga, naj nikar ne dá prihrumeti žalostnim in britkostnim oblakom čez to preblogo in že itak zeló zeló skušeno, trpeče srce!“

„Da! Da! to hočeve storiti in koj danes pričeti, ter ponavljati dan za dnevom, dekler se vzvišeni gospej zopet ne razvedri pobožno lice; tudi drugim kristjanom bodeve to najino slutenje sporo-

parije, niti ne gola bolezen, ampak zamaknjenje, resnica.

Tudi našemu prečast. škofijstvu ni moglo vse eno biti, je mar li vse to resnica ali sleparija, zato je dalo reč preiskovati in potem je — molčalo! Gotovo bi se to ne bilo zgodilo, naj bi bilo kolikor toliko sumljivega zraven.

Konečno še dostavljam, da take reči, kadar so goljufije in sleparija, le kratko časa trajajo. Ljudje zaupijejo, imajo zarad nevednosti za čudež, a kmalo se sleparija razodene in ostanek je — sramota na vseh straneh.

Za sklep le prašanje: Čemu „Ljubljanski list“ to na dan vleče? Po kaki pravici imenuje to „gorsko komedijo, ki sega v malikovavsko temoto?“ Kako zamore trditi: „Prepovedo naj se shodi k temu dekletu in kmalo bo vseh domišljenih čudežev konec“, ko je znano, da zdavno, zdavno že so shodi nehali, dejanja se pa še vedno ponavljali do današnjih dni? Ze prav, pa „Ljubljanski list“ je le tadajšni „Ljubljanski časnik“ navodil (citiral)! Dobro; navodil je pa tudi „Novice“, kolikor so bile voda na njegov mlin; zakaj pa ni tudi tistih navodil, kjer so po „Daničnem“ pojasnilu „Novice“ zmoto spoznale ter odgovorile: „Zakaj se to pred ni na znanje dalo?“ Mi mislimo tako, da, če se že eno stori se drugo ne sme opustiti, sicer bi se po pravici lahko očitalo, da se to drugzega ne pravi, kakor ljudstvo motiti. Zato se nam je potrebno zdelo reč malo pojasniti.

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. marca.

Notranje dežele.

Ni ga kmalo bolj zagrizenega naroda na svetu in bolj trmoglavca v svojih nazorih, kakor so **nemški Pemci** okoli Reichenberga in Gablonca. Vsakemu naših čitateljev je izvestno znana zagrizenost in politična kurja slepota, s katero so levičarji in ti so ravno zastopniki českih Nemcev, napadali najtemeljiteje dokaze samoupravne stranke v državnem zboru in se besno vanjo zaganjali. In vsa ta besnost in zagrizenost njihovim volilcem še ne ugaja ne; oni hočejo več od svojih poslancev, oni hočejo, da naj državnemu zboru hrbet obrnejo in domu pridejo. Ko so se levičarji odločili, da ostanejo v državnem zboru, nastalo je javkanje po severnih Čedah, kjer zagrizeni Nemci stanujejo, da to ne sme biti. Hipoma sklicala so se vsa radikalno-nemška društva in sklenila se je resolucija — nezaupnica do združene leve in do njenega predsednika. Osobito pak je bila nezaupnica političnega društva iz Gablonca, ki je predstojništvu združene leve jako gorko podkurila, tako da je predstojnik 28. p. m. sklical klubovo sejo združene leve, ter predlagal: klub naj sklene in predstojništvu naroči, da izraz nezaupnice iz Gablonca grajo zasluži ter naj se o tem ondašnjemu političnemu društvu odgovori. Dva levičarja dvignila sta se na to proti takemu predlogu predsednika z motivacijo, „da bi grajalna kritika o izraževanju zaupnic ali nezaupnic od strani svojih volilcev nikakor ne bila umestna in času primerna, kajti, ako so predsedniku zaupnice prijetne in jih rad sprejema, mora dosledno tudi z nezaupnicami zadovoljen biti“. Dolgo so se levičarji o tej zadevi posvetovali in naposled menda vkrenili, da naj bo predsednik na Gablonško nezaupnico odgovoril, za-

jedno pa svojim volilcem dokazal, da je združena leva povsem pravilno ravnala, ko je v državnem zboru ostala. Resnica pa je, da levičarji pri vsi svoji zlobnosti razpadajo.

Obrtniški odsek je nadaljeval debato o **obrtiški postavi** in njenem redu. O razmerja med gospodarjem in delavcem se je nekaj važnega prenaradilo in sicer tako, da ima gospodar pravico pomočnika iz službe odpustiti, ako je bil poslednji 14 dni zaprt. Dalje so se potrdili §§ 82 in 83, ki določujejo, da delavec lahko delo zapusti, kadar hoče, ako je njegovo zdravje v nevarnosti, ako so mu njegovo čast žalili, ako ga zapeljujejo k nenravnemu dejanju ali pa če se mu plača ne odrajta v pravem času. Konečno se je tudi potrdila določba, da delavec sme odškodnino zahtevati, ako se gospodar prostovoljno ali pa primoran svojemu poslu odpove.

Desničarji, koji so v **odseku za kongruo**, si po svoji moči prizadevajo, da to tolikanj potrebno vprašanje še letos, in to še v tem zasedanji rešijo. Okoliščine v tem smislu so se zdatno poboljšale, če tudi se ni še finančni minister popolno vdal odborovemu predlogu.

Naučno ministerstvo je izkaznice (legitimacije) tudi za poslušalce na dunajski tehnični veliki šoli zaukazalo.

Sodnijska preiskava proti vjetim anarhistom v **Zagrebu**, dokazala je, da so ti zlobni in občeškodljivi tiči v Zagrebu nameravali osnovati anarhistični klub, ki je že 18 članov po društvenih pravilih na smrt in življenje med saboj zvezanih štel. Na veliko srečo Hrvaške, koji se še vlni po narodni vstaji vsekane rane niso zacelile, je vlada gadjemu gnjezdu anarhistov na sled prišla in ga razdjala.

Vnanje države.

Na Srbskem se delajo že zdaj priprave za pohod našega cesarjeviča Rudolfa in Štefanije. Trinajst batalijonov pešcev s potrebnim topništvom in konjico došlo bo v Beligrad, kjer bodo na Vračarju, na jugoiztočnem kraju mesta napravili vojaške vaje. Druge veselice in slavnosti niso še določene: toliko je pa že za trdno, da se Belograjci ne bodo nobenih stroškov v tem obziru bali. Okrasovalna dela vodi umna kraljica Natalija sama, tako v novi, kakor tudi v stari palači. Nova palača s prekrasnim vrtom bo skoraj dodelana in se bo en oddelek odmah namestil s pohištvo, kamor bodo Rudolfa naselili. Nekaj dvornih uradnikov odpeljalo se je v inostranstvo, da kupijo nov državni gala-voz in potrebno število konj zlahtnega plemena, ker mislijo, da bi dosedanje število kraljevih konj ne zadostovalo potrebam velikega spremstva, ki ga bo Rudolf v Belemgradu imel. — Včeraj 5. marca obhajala se je obletnica proglašenja srbske knjezvine v kraljevino na jako slovesen način. 21 pokov iz topov označevalo je pričetek slovesnosti. Kralj in kraljica peljala sta se spremljana po neštivilni navdušeni množici v stolno cerkev, kjer je bila velika maša. Po službi božji je pehota pred kraljem in kraljico defilirala. Nato se je na kraljevem dvoru vršil veliki sprejem, kjer so kraljevi družini čestitali zastopniki tujih držav, metropolit Teodozij, državni svetniki, aktivni in bivši ministri in drugi. Popoldne je bila ljudska veselica na velikem trgu, kjer so jarce in prasce pekli, zvečer pa splošna razsvetljava mesta in godba. Ta dan bo v Srbiji ostal vedno narodni praznik, kakor tudi cvetna nedelja. Na cvetno nedeljo 1811 oslobodil je kmet in župan poznejši knez Miloš Obrenović I, stiskano domovino od turških krvolokov in ta dan si je narod zapomnil. Na 22. februarja 1882, po naše letos zarad prestopnega leta 5. marca (sicer je bila pa kraljevina 6. marca proglašena) povzdignili so pa srbski skupščinarji kneževino svojo do kraljevske časti, ktero so svojemu knezu Milanu Obrenoviću IV. ponudili. Sprejel jo je pod imenom „Milan I. kralj srbski“,

in s tem so se leta 1882 razburjeni duhovi po Srbiji zopet nekoliko potolažili in nakanjena vstaja za nekaj časa zadušila.

„Berliner Tagblatt“ očita avstrijskim nemško-liberalnim listom à la „N. fr. Pr.“ in dunajskemu „Tagblattu“, da sta izgubila vso častno čut in zavednost lastne vrednosti, ker jima je mogoče o lastni domovini tako poulično-grdo pisariti, da se pravim **Nemcem v Berlinu** gnjusi tako pisarenje brati. Obžaluje ju, da se ne zavedata, kako mogočna da je še Avstrija. Rekli smo že in še rečemo, da so nemški Nemci pravo ogledalo za naše fakijske trmoglavce v nemških Čedah in na Dunaji.

Naslednik kardinala grofa **Ledohovskega** v Poznanski škofiji bo menda kardinal Hohenlohe, ako se bo Vatikan na predlog pruske vlade ozirati hotel, kajti predlagala ga je.

Na **Nemškem** so sklenili postaviti proti socialistom, ki je le še do letošnjega 30. sept. veljavna, za celi dve leti podaljšati, z motivacijo, da se je ona jako blagotvorno in blagodejno skazala. Pri tem pa Nemška sama pripozna, da se socialno gibanje kljub postavi ni ravno zdatno zmanjšalo, vendar pa mu postava pot iz vojne venkaj zabranjuje in od tod se na socialnem površji nekoliko mirnega življenja opazi. Bog obvaruj, da bi pa to koga zapeljalo do sklepa, da so morda socialisti že izmrli, o kaj še, ravno najnovejša hudodelstva, kakor so rop, ropni napadi in umori vrše se vsi na njihov račun in zapoved. Toraj je postava povsem jako potrebna, ako se hočemo slepe roke anarhistov obraniti.

Kje nam je iskati korenine **socijalne bede in socijalizma**. Dela ne primanjkuje samo navadnim delavcem, marveč tudi učenemu svetu. Na Nemškem je 6000 brezplačnih poročevalcev; samo na Pruskem je čez 800 asesorjev, to je, uradnikov brez plače. Plačanih sodnijskih uradnikov je na Pruskem 4204, a na njihova mesta jih čaka 4684 asesorjev in referentov. Ako toraj plačani uradniki vsi po noči umrjo, in stopijo drugi na njihovo mesto, vendar ne dobé vsi službe, okoli 500 jih še ostane brez nje. „Kam s to armado“ prašajo se pruski državniki. Vseh 6000 pravnikov gotovo ne dobi službe, kaj bodo torej počeli? Težko, težko, da bi se ne vrgli socijalni demokraciji v naročje in v njene namene obrnili svojo vednost in učenost!

Anarhiste so slednjič vendar enkrat tudi v **Švici** za žilico potipali. Povod temu so bili prepogosti umori in roparski napadi, ki so se razven našega cesarstva tudi po Nemškem v Strassburgu, Stuttgartu in po Alzaciji-Loreni godili. Sicer je pa res neumljivo, kako je zamogla Švica gostoljubno streho ponuditi ljudem, ki so čisto navadni hudodelci in se za politiko čisto nič ne pečajo. Socijalist tako ali tako nobene politike in nobene domovine ne pozna, bodi si na Slovenskem ali pa na Nemškem, Francoskom ali pa Angleškem, v Ameriki ali pa v beli Rusiji. Vsi so bratje med saboj združeni po dinamitu in bodalu in so v tem smislu nedavno v Parizu imeli svoj tabor, na katerem so se posebno trije Avstrijanci „po svoje“ dobro obnesli. Prvi, Waldau, je povdarjal, da se morajo narodi zvezati, nasproti med sabo zvezanim vladarjem; drugi, nek Galo, je rekel, da naj bi Francoska združenim vladarjem vojsko napovedala, tretji je pa celó splošno revolucijo priporočal. Taboriti so sklenili, da se združijo z ameriansko prekucijsko stranko in so izjavili svojo solidarnost (vsi za jednega, eden za vse) z Dunajskimi morileci. Konečno so razdelili še velikanske plakate, ki za bodočnost velik tabor pod milim nebom na ulici naznanjajo. Uboga Francoska! sama ne vé, kam bi se obrnila, da bi lačnim delavcem kruha dobila, in sedaj ji pa še anarhisti s svojimi prevratnimi idejami preglavico delajo. Ako se ljudje sami po sebi ne spametvajo, treba jih bo le po angleškem predlogu skupno vganjati in preganjati, kajti tak človek je kakor divja zver, in pred temi se je treba varovati.

čili in upam, da zedinjeni zdihljejti bodo pred tronom božjim dosegli svojo moč in spolnili našo željo! — dostavlja Fulgencija, — „pa vendar!“ — nadaljuje, — „vendar moram še prej pogledati, je li vse v redu, in ako gospá še kakega povelja za naji nima“, ter odide tiho proti gospejini spalnici. Visoka gospá je vsa vtopljená v svojih mislih in britkostih in nekoliko mi že poznamo to britkostno njeno pot. Toda mi gledamo z deklama le vnanjo Valerijino britkost; ne čutimo pa njene srčne bolečine, ki zdaj bolj ko popred kterikrat razjeda ji boleče srce. V toliki britkosti je vtopljená in tako globoko, da tudi v nočni tihoti ne čuti stopinj svoje zveste dekle Fulgencije, in tudi ne vidi, kako ta, radovedna po kakem povelji in željna blagi gospej postreči, ono zagrinjalo nekoliko odmakne.

Čudovit prizor se odpre zdaj Fulgencijevim očem! V trenutku spozná, da njena slutenja utegne vendar le resnična biti; da! ona slutenja se v resnico in žalostno resnico spremeni! Svojo gospó vglada zvesta služabnica pri brleči lučici; svoji roki dviguje proti sveti podobi, ko da bi hotela križanemu Gospodu kako reč v dar ponuditi; na bledem obrazu pa bere grozovito notranjo boleost. Sočutno ji

seže v srce ta trpeča podoba; kar vsklikniti hoče in poprašati blago gospó po njeni tugi, da bi potem ž njo še ona jokala in žalovala ter s svojimi solzicami njene brisala in sušila. In ko to za zagrinjalom premišljuje in ne vé, ali „ali hočem?“ — ali nočem?“ — zasliši mili glas svoje gospe; sicer je iz teh zapovedovalnih ustnic slišala vedno le ljubeznjive glasove; ali danes, o tej ponočni uri doneli so pa ti glasovi tako milo, tako žalno, tako ljubezni vneto, da Fulgenciji kar srce zastaja, ko sluša besede:

„O mogočni Bog! O pravični Bog! Vedno si mi bil dobrotljiv, odkar živim za Te; še predobrotljiv si mi bil! Bogastva in zločnosti si mi podelil čez mero; zahvalim se Ti za vse te pozemeljske dobrote; in glej! — hvaležna za nje, dam Ti jih nazaj, nazaj vse; ne maram več za nje; svet in posvetno se mi tudi studi, ko v njem gledam le minljivost in zapeljivost. O da bi me taka pohlepnost ne bila nikdar izvabila v izdajico! In zdaj? — Zdaj, o dobri Pastir! odpusti mi, pozabi moje izdajalstvo!“

Pušavnega življenja sem si želela po enem prebitkem trenutku na kapitolu — in briše si vroče solzice žalovanja svetega; — dolgo, dolgo, mnogo let sem ga iskala in hrepenela po njem; in glej!

— tudi to moje željo si mi spolnil; odrešil si me s smrtjo mojega paganstvu vdanega moža; oprostil si me zakonskih vezi in — oproščena zdaj živim tukaj, v tej puščavici, v najslajši zadovoljnosti, puščavici sredi bogastva in sladkosti! O blagi, presrečni za me ste vsi vi, trenutki, ktere sem do sedaj preživela v tej puščavici! Dobrotljivi, nebes in src Vladar! ponižno se Ti zahvaljujem za nje; in še ponižneje prosim, daj mi njih še mnogo, mnogo preživeti v tej meni tako ljubi puščavici! —

Eno željo sem imela in njo sem gorko gojila v svojem srcu potem, ko sem Tebi nezvesta postala nevesta; in ta priserčna želja je bila, da bi mi Ti blagovolil vsaj poprej, ko umrjem, podeliti prejšnji, prvi enako prilžnost, v kateri bi vse prejšnje — prejšnje izdajalstvo popravila. In glej! — Predobrotljivi! — Mnoge želje, ki so iz globočine mojega srca hitele pred Tvoj Božji prestol, bile so Tebi toliko dopadljive, da . . . da . . . skoraj, sem že uslišana. O ljubi moj! bom postala zdaj tudi izdajica? . . .

(Dalje prih.)

Evropske države se bodo zedinile v skupno in dosledno preganjanje anarhistov. Druga drugi bodo o tem splošno nameravane podjetji poročale, druga drugo bodo opozoravale izganjajoče take tiče v njihovo pravo domovino. Do sedaj bila je pri izgnanih navada, da ga je tuja izganjevalna oblast le do domače meje spremila, ond pa ga popustila in je šel, kamor mu je ravno drago bilo. Sedaj se bo pa vsak izgnanec politični oblasti izročil. Prav bi pač bilo, ko bi se vsa Evropa dvignila proti skupnemu sovražniku javnega in privatnega miru in reda, kajti gotovo je, ako ne bo Evropa anarhistov strahovala, bodo pa anarhisti njo pestili. Kaj drugoga se tukaj ne dá misliti. Kdor pozná brezobzirnost, mrzlosrčnost in brezverstvo anarhistov, v čegar očeh človeško življenje nima večje vrednosti kakor ono pobitih živali, nam bo rad pritrtil, da mora tako biti.

Na **Fransoskem** se o šolski preosnovi pomenkovajo. Nekateri zastopniki naroda so teh misli, da naj bi bodoče učitelje in učiteljice akademični rektor po na svetu svojega podrejenega nadzornika imenoval. Temu nazoru oporekal je poslanec Paul Bert, rekoč, da naj učiteljske moči rajši imenuje in določuje prefekt, kajti šola se od politike ne sme ločiti, ako hoče moze — prijatelje republike izgovajati. Poslanec Anatol de la Forge se je pa zopet proti imenovanji od prefektove stani izrekel. V četrtek bilo je nadaljevanje; izid nam ni še znan in ga bomo ob svojem času objavili.

Izvirni dopisi.

Rob pri Velikih Laščah, 5. marca. Tužno je v ponedeljek ob 5. uri popoldne zaklenkal zvon v zvoniku naše farne cerkve na hribu, tužno je odmeval njegov glas med hribi. Ker smo za nevarno bolezen vedeli, smo občani posameznih vasic težko pričakovali o izidu bolezni našega ljubljene učitelja gosp. Edvarda Raktelja. Akoravno je vsakdo se bal in vedel, da morilna pljučnica s poprejšnjo boleznijo težko komu prizanese, je vendar vsak srčno želel, da bi se mlado življenje še ohranilo. Ko so pa zvonovi smrt glasno naznanovali, je vse hitelo umrlému njegovo rakev okinčat in za večni pokoj njegove duše moliti.

S čim si je pa umrl tako spoštovanje in naklonjenost pridobil?

Poglejmo nekoliko v njegovo življenje, predno k pogrebu preidemo. G. Edvard Raktelj je bil sin nadučitelja, g. Josipa Raktelja, v Ribnici. Po krščansko izrejen in dovolj star, bil je za učiteljski stan namenjen. Že kot mladoleten dijak na ljubljanskem učiteljski si je moral večinoma sam svoj kruh služiti, ker podpiranje od doma bilo je zaradi mlajših bratov in sester le bolj zmerno. Z radostjo je bistril svojo glavo in svoje od natore podeljene darove: muzikalichen talent in lepo doneči glas je zato pridno izobraževal, da si je z njim bivanje v Ljubljani omogočil. Kot spreten igralec na glasovirji bil je pred svojim nastopom učiteljske službe v dvorinah ljubljanskega občinstva pri večernih veselicah zelo priljubljen, kaj rade so gospice njegovemu prijetnemu igranju in petju slušale in zraven tega bil je na goslih jako izurjen. Ako k temu pristavljamo, da je bil ranjki dobrosrčnega, vedno priljudnega značaja, kar je prva in največa dobra lastnost vsacega učitelja, tedaj spoznamo, da si je kot učitelj kaj naglo in lahko že na svojem prvem službenem mestu v Dobropolji sreč vseh občanov pridobil. Začetkoma šolskega leta 1883/84 njegovo drugo leto, prosil je za učiteljsko službo pri nas, med tem, ko je njegovo dobro ime že popred nam znano bilo. Prvo nedeljo, ko se je k orgljam pri sv. maši vsedel, iznenadel je s svojo spretnostjo našega č. g. fajmoštra, in očaral je nas občane. Šolsko in odraščeno mladino pridobil si je s svojim podučevanjem v cerkvenem petju, da so ga kakor očeta ljubili.

In ta pri nas in vsej okolici priljubljeni 24letni mladenič je izdihnil svojo blago dušo, izdihnil po samo nekaj dnevnemu bolehovalju, zapustil nas in se preselil v drugo deželo, kjer ga gotovo za trpljenje tega sveta boljše življenje čaka.

V sredo okoli osme ure zjutraj videli smo posamezne v obližji stanujoče njegove tovariše, gg. učitelje, od raznih strani dohajati. Silno slabo vreme in pa nemogoča poročila bolj odstranjenim je vzrok, da je prišlo samo osem gg. učiteljev in tri gg. učiteljice. Vidno ginjeni videli so veliko množico ljudi v šolskem poslopju in okoli njega, kateri so prišli mrliča kropiti in k sprevodu.

S petjem spremljevali so gg. učitelji svojega umrlega tovariša v cerkev; ubrano petje pri biljah in sv. maši, izvrstno orgljanje nadučitelja g. Pavčiča

iz Vel. Lašče je občinstvo do dna srca pretreslo. Ko so pa na mirodvoru „Tiha jamica“ zapeli, ni se mogel nobeden več zdržati; to mило petje je žalost podvojilo, da so solze bile v očeh starih in mladih; šolska mladina pa in še marsikdo se niso mogli zdržati glasnega joka.

Tovariši ranjkega, gg. učitelji, so se pri tem prizoru nehlinjene ljubezni lahko prepričali, kako spoštuje ljudstvo in čast. duhovčina učitelja, ki se zaveda svoje dolžnosti ter prizadeva jo zvesto spoštovati.

In mi, njegovi tovariši, kakor nam je bilo britko pri sreč takega nadepolnega učitelja izmed svoje srede zgubiti, smo bili vendar potolaženi, ker smo se prepričali, da je ranjki zvesto svojo nalogo spoštil ter bil zato od vseh čislán in spoštovan. S tem prepričanjem naj se tudi tolažijo farani in zlasti prežalostni starši bratje in sestre ranjkega, ki naj v miru počiva in večna luč naj mu sveti! L.

Z Dunaja, 7. marca. (Zarad „Slov. Gospodarja“ in „Südsteirische Post“,) ki ju je bila okrožna sodnija celjska te dni ustavila, zaukazalo je bilo ministerstvo višjemu državnemu pravdniku v Gradeu, reč strogo preiskovati. Kakor čujem, dovolilo se je, da se smeta oba lista nemudoma zopet izdajati, kakor hitro vladi naznanita nova vrednika, ki imata postavno zmožnost za vredovanje lista, in prevzmeta odgovornost.

Domače novice.

(Današnji mesečni živinski somenj) je bil kljub slabemu vremenu, eden najboljših v poslednjem času. Živine se je prignalo primerno mnogo in je bila vsled obilnega popraševanja po nji silno draga. Drug vzrok dragi živini je pa tudi njen veliki izvoz iz Kranjske v Trst, na Koroško, Tirole, Bavarsko in Laško. Posebno naše molzne krave se ond jako obračajo. Če je bilo le količkanj kravice s teličkom, veljala je takoj sto in še več goldinarjev. Pitani voli na vago stot po 17 goldinarjev, na par pa od 350 do 380, tudi do 400 goldinarjev. Volov plemenih pa tudi spod tri sto para ni bilo dobiti, da bi jih človek kaj prida vpreči zamogel. Konjske živine je bilo obilno in jako lepo. Vsak si je lahko po volji izbral težke ali lahke, kakor je hotel, le da jo je dobro plačal, kajti cene so bile, kakor pri goveji živini, prav visoke. Videli smo stare možake z glavo zmajevati in slišali smo, kako so se čudili, da kar sami pomnijo, živina ni bila še tako draga.

(Kranjska hranilnica) je imela 6. t. m. svoj občni zbor, pri katerem se je razdelilo tudi letno poročilo o delovanju tega jako koristnega zavoda. Društveno premoženje se je konec leta 1883 za 970.480 gold. 47 kr. pomnožilo, ter iznaša sedaj 18.769.501 gold. 94 kr. Čistega dobička po odbitju režije ostalo je še 199.533 gold. 4 kr., kterege je društvo razdelilo na razne dobrodelne namene. Ker bi bila zaradi pičlo nam odmerjenega prostora vrsta predolga, hočemo le nekaj poglobitvenjih in imenitnejih točkov navesti, koje je dobrodelna roka doletela in te so: Ljubljanski revni zavod 2350 gold., Ljubljanska gimnazija 200 gold., Kranjska gimnazija 50 gold., Kočevska gimnazija 100 gold., Novomeška gimnazija 100 gold., Ljubljanska realka 200 gold., Ljubljanska mestna šola I. 150 gold., Ljubljanska pripravnica moška 100 gold., Ljubljanska mestna šola II. 250 gold., Narodna šola 200 gold., Schulpfenig 200 gld., nunska šola Ljubljanska 200 gold., v Škofji Loki 100 gold., luteranski šoli 350 gold., novomeški deški šoli 100 gold., dekliški ond 50 gold.; in mnogo družih naučnih zavodov po 100 in po 50 gold.; Vincencijevi družbi 1000 gold., c. kr. deželni vladi za za osnovo potrebnih šol na Kranjskem na račun letne podpore lepo svoto 6000 gold., ktero misli hranilnica tudi v letih 1885 in 1886 v ravno ta namen nadaljevati. Obdarovane so bile tudi razna gasilna društva, glasbena matica in dijaška kuhinja. Tako denar, ki ga prebivalci dežele skupaj nanosijo, zopet le njim samim na dobro hodi, kar je vse hvale in posnemanja vredno.

(V Udmatu) dobili so tisto pohištvo, ki je bilo pretekli teden na tržaški cesti ob polnoči iz neke na novo zidane hiše z vrati in durmi vred pobrano. Kakor čujemo, ne da bi za resnico jamčili, je bil menda posestnik hiše zarubljen ter je, da bi še rešil, kar se za lastni žep pridobiti dá, vse premakljivo blago na tihem poprodal. Da ne bi imel nikakih sitnosti, prišli so ob polnoči po „barenblago“.

(Razpisana je služba učitelja) s 450 gld. in prostim stanovanjem v Grahovem pri Logateu. Prošnje v enem mesecu na okrajni šolski svet v Logateu.

(Popravek.) Pri predvčerajšnji naši opombi o „podpornem društvu za duhovnike“ v Gorici naj se dostavi: Dosmrtnina (20 gold.) in letnina (1 gld.) niso taki grozni zneski itd.

Razne reči.

— C. kr. okrajna sodnija v Žužemberku išče služabnika za 250 gold. plače in 25% aktivne doklade. Zahteva se znanje slovensčine in nemščine, vojaki imajo prednost. Prošnje naj se vlagajo do 30. marca t. l. na predsedništvo c. k. okrožne sodnije Novomeške.

— Cesaričina Valerija, najmlajša hči našega cesarja je nevesta. 22. aprila letos dopolnila bo svoje 16. leto ter se bo zaročila z cesarskim nadvojvodo Franc Ferdinand d'Este. Poroka sledila bo zaroki še le k letu meseca aprila. Nadvojvoda Franc Ferdinand je najstarejši sin nadvojvode Karola Ludovika in Modenskega vojvode Franca V. dedič. Star je 22 let.

— Profesor Rohling, najbolj učen anti-semit v celi Avstriji ob enem profesor na Praški bogoslovni fakulteti, se je ond službi odpovedal in se bo na Münstersko univerzo podal. Vzrok so neki židje, ki so ga pri naučenem ministru tožili zaradi ostrih spisov, ktere je Rohling o židovski veri v „Tribüne“ pisal in z njimi dokazal, da židje res še sedaj kristjane koljejo.

— „Irredentovci“ pred porotniki. 12. t. m. začele se bodo v Inomostu porotne obravnave proti tržaškim in tridentinskim „irredentovcem“. Prvi dan, t. j. 12. t. m., stal bo pred sodnijo Tolomej Ferruccio iz Rovoreda na laških Tiroljih rojen, bivši dijak na trgovinski šoli v Tridentu. Zatožen je hudodelstva veleizdaje. 14. marca pričela se bude obravnava proti bivšima vrednikoma tržaškega „Independente“, Henriku Juretiču in Rihardu Zampieriju zaradi hudodelstva kalenja javnega reda po § 65 kaz. postave. Predsedoval bo deželne sodnije predsednik dr. Ferrar, tožil državni pravdnik dr. vitez pl. Reinisch, zagovarjal jih bo pa dr. Vincenc Neumayer, odvetnik iz Grada.

— V Trstu so Amerikanci napravili malo poulično rabuko. V luko namreč je priplavala ameriška ladija „Tomavando“. Kapitan John Ryan je med potjo svoje matroze na nezaslišan način mučil, dal jih zakovati v verige in tudi z bičem jih je seznanil. Dospevši v Trst jim ni hotel nikaškega plačila dati in pomorščaki so bili neki prisiljeni po Trstu beračiti. Šest se jih iz tega vzroka na 5 t. m. skrivaj iz ladije zmuzne, ki kapitana na ulici pričakajo in pretepejo. Tržaški piloti morali so ga rešiti iz njihovih rok, drugače bi ga bili ubili, tako so mahali po njem. Pomorščake so zaprli.

— V Chicagu (Čikagu) živeče Čehe, ki svoje narodnosti kljub ameriškemu zraku še niso zatajili, je vest o vpeljavi gledaliških vlakov po Čeah, Moravi in Šleziji v zlato Prago toliko navdušila, da so sklenili tudi v Ameriki najeti poseben gledališki vlak, s kterem se popeljejo iz Chicaga do Novega Jorka ali pa do Washingtona. Ondi si zopet najamejo poseben parnik, ki jih bo prenesel na evropske obale od koder bodo zopet s posebnim vlakom hiteli v zlato Prago, da se tudi oni vdeležijo ene izmed krasnih predstav, ki se v českem narodnem gledališču dajejo. To je v resnici vrl narod, naj živi doma, naj živi Bog vé kje, malokje bo zatajil svojo narodnost!

— Lastniki redov v Avstriji. Ni ga Avstrije, da bi njegove prsi krasilo toliko redov, kakor jih krasí dvornika kneza Hohenlohe, ki je bil odlikovan z 48 redovi, izmed kterih so nekteri prve vrste in se le najvišjim osebam pri posebnih dogodkih delé. Koj za njim je generalni intendant dvornega gledišča baron Hoffman z 41 redovi. Na tretjem mestu je grof Crennewille s 35, in za njim grof Volfgang Kinsky s 24 redovi. Dvorni nadkonjar princ Thurn-Taxis ima 23, vodja kabinetne pisarne baron Braun 23, generalni adjutant baron Mondl 21 in dvorni nadlovec grof Abendsperg-Traun 17 redov. Izmed diplomatov je dobil največ redov baron Teschenberg, izvanredni poslanec, ki je pridelen ministerstvu zunanjih zadev, namreč 14, grof Kalnoky in grof Wolkenstein v Petrogradu jih ima 13, grof Chotek in grof Zaluski 11 redov. Med ministri se najbolj odlikuje baron Conrad z desetimi, potem grof Taaffe in grof Welsersheimb z 8, baron Pino s 6, Pražak s 3 in grof Falkenhayn z 2 redovoma. Baron Ziemialkowski in Dunajewski imata samo po en red. Med generali moramo v prvo imenovati princa Aleksandra hesenskoga, očeta bulgarskega kneza, ki je bil že 28krat odlikovan, na to načelnika generalnega štaba podmaršala barona Becka s 25, generala Vlasica (v Bruu) s 16, princa Aleksandra Vitenberskega s 15, generala konjice Edelsheim-Gyulai-a s 14 dekoracijami. Izmed deželnih predsednikov je na prvem mestu česki deželni predsednik, podmaršal baron Kraus. Onstran Litave je najslavnejše odlikovan grof Julij Andrassy prejšnji zunanji minister.

— Živemu so pripravljali pogreb. Slanska „Svornost“ (na Českem) piše: Danes se je raznesla po Slanem novica, da je umrl 104 let stari veteran Srb, ki je kot predstojnik služil v vojski za francoske dōbe. Da bi revnemu veteranu napravili dostojen pogreb, sklenila so ondota društva z zastavo in godbo ga spremiti k zadnjemu počitku. Vse je bilo že pripravljeno in godei že tudi zbrani, ko nekdo povē, da je videl veterana memo iti. Koliko je bilo začudenje! Ko je starček zvedel, kako slovesen pogreb so mu menili rojaki pripraviti, bil je do solz ginjen. Zahvalil se je vsacemu, kdor mu je prišel naznaniti, kaj ga po smrti čaka.

Telegrami „Slovenca“.

Celje, 8. marca. Volitve za občinski zastop v Celjski okolici, pri katerih so nemčurji po znanih nepostavnostih zmagali, so ovržene ter nove volitve ukazane. Vsi pravicoljubni in domoljubni Celjani se tega veselijo; le nemško-prusaško-liberaluška svojat je nezadovoljna. Moči Slovencev in nemčurjev se bodo toraj v kratkem zopet merile v Celjski okolici. Če se pravično pri volitveni komisiji ravna, imajo Slovenci brez dvoma večino.

Rim, 7. marca. Kardinal di Pietro je umrl.

Berolin, 7. marca. Državni zbor je imel sejo in volil predsednika. Le-ta spominjal se je Laskerja in drugih poslancev, ki so pomrli. Poslanec Rickert se zahvali Laskerjevemu prijateljem za poslednjo skazano mu ljubezen ter se spominja tudi ameriškega sočutnega pisma. Tukaj ga predsednik zavrne, da naj ostane pri dnevnem redu. Vname se debata, kjer nekteri po Bismarku planejo in ga neusmiljeni kritiki podvržejo. Minister Böttcher pravi, da poslanci nimajo pravice delovanja državnega kanclerja kritikovati, na kar se Richter oglasi rekoč, da državnemu zboru vsikdar pravica pripada uradno delovanje državnega kanclerja kritično osvetiti.

Petrograd, 7. marca. 5000 rubljev plačila obljubila je policija tistemu, ki bi prijel štabnega kapitana Degajeva, ki je sumljiv umora Sudejkina, 1000 rubljev pa tistemu, kdor bi pri zasačanju morilec pomagal.

Kahira, 7. marca. Čete, ki so v Trinkitat namenjene, priplavale so z vojnimi parniki pred Suakim. Že v prihodnjih dnevih prične se napad na Osman-Digma. Gordonu prijazni črni rodovi premagali in pobili so 1000 mož Osman-Digma, ktere je proti Chartumu poslal. Osman-Digma je svarilo angleškega generala Grahama oholo zavrnil nehoteč svoje druhali razpustiti.

Pariz, 7. marca. Senat je odobril začasno trgovinsko pogodbo z Avstro-Ogersko in predsednik je rekel, da se nadja, da se bo kmalo definitivna trgovinska pogodba med avstro-ogersko monarhijo in francosko republiko podpisala.

Dunajska borza.

7. marca.

Papirna renta po 100 gl.	79 gl. 80	kr
Sreberna	80	95
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	—
Papirna renta, davka prosta	95	40
Ogerska zlata renta 6%	121	90
„ „ 4%	91	35
„ „ papirna renta 5%	88	70
Kreditne akeije	160 gl. 323	—
Akeije anglo-avstr. banke	200 gl. 116	60
„ avstr.-ogerske banke	846	—
„ Lānderbanke	114	20
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	605	—
„ državne železnice	315	—
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	232	75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 123	75
4% „ „ 1860	500 „ 136	30
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 170	—
„ „ 1864	50 „ 170	—
Kreditne srečke	100 „ 174	—
Ljubljanske srečke	20 „ 23	—
Rudolfove srečke	10 „ 20	50
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	106 „ 65	—
„ Ferdinandove sev.	103 „ 25	—
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ 50	—
London	121 „ 50	—
Srebro	—	—
Ces. cekini	5 „ 71	—
Francoski napoleond.	9 „ 61	—
Nemške marke	59 „ 20	—

Umrli so:

6. marca. Gašpar Verhovnik, branjevee, 40 let, pred škofijo št. 18, jetika. — Jakob Oblak, postrežček, 46 let, Marija Terezija cesta št. 10, kron. tuberkuloza. — Tomaž Klun, vpočojeni davkarski sluga, 67 let, Marije Terezije cesta št. 6, jetika.

Izdajatelj in odgovorni vrednik **Jožef Jerič.**

V bolnišnici:

5. marca. Matevž Janežič, delavec, 52 let, pljučnica. — Anton Perčič, delavec, 24 let, legar.

Tuji.

6. marca.

Pri **Maliči:** J. Hassinger, tovarnar, z Dunaja. — Geršendorfer, kupec, z Dunaja. — Stöhr, kupec, z Dunaja. — Karl Neussig, kupč. potovalec z Dunaja. — Dr. vitez pl. Gutmannsthal, grajščak, iz Trsta. — J. Schieck, posestnik, iz Zagorja.

Pri **Stonu:** Schollmayer, dijak, z Dunaja. — Josip Dobida, e. k. finančni nadzornik, iz Travnika. — Julij Stern, kupec, iz Linea. — T. Kikel, župnik, iz Ruden.

Pri **Bavarskem dvoru:** Viktor Železnikar, z Dunaja, Gatto, konjski kupec, iz Piemonta. — Anton Slaninger, iz Bistrice. — Anton Skok, posestnik, iz Mengša.

Pri **Južnem kolodvoru:** Alojzij Novijak, uradnik, iz Radgone. — Vinc. Lichtenecker, sedlar, iz Žavca. — Adolf Šiko, iz Trsta.

Podpisani usoja si naznaniti, da je zalogo bruseljskih klobukov

in drugih stvari od gospoda **A. Pribošiča** prevzel ter priporoča p. n. občinstvu

vsakovrstne klobuke za gospode

posebno pa: **suknene klobuke** (Lodenhüte) v raznih barvah, kakor svetlo- ali temnorujave, svetlo- ali temnosive, svetlo- ali temnozeleno itd., po 2 gl. 20 kr.; **trde klobuke**, najnovejši izdelek, **rujave** ali **črne**, dobro blago, po 1 gl. 80 kr., najboljše po 2 gl. 20 kr.; **svilnate cilindre**, najfinejša roba in najlepši izdelek, po 4 gl. 50 kr.; **klobuke za dečke** po 1 gl. do 1 gl. 50 kr.; dalje

srajce za gospode, spodnje hlače, vratnike kravate

(2)

itd. itd. itd.

Z odličnim spoštovanjem

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 4.

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10

priporočata stalno, dobro izbrano zalogo **najboljše**ga kmetijskega in poljedelskega orodja in strojev, posebno krmoreznic in slamoreznic Henrika Lanža v Mannheimu, kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: **Žitne snažilnice**, **vozove**, **sani**, **pluge**, **sesalnice**, **cevi** za vodnjake in vodnjake same, **štedilna ognjišča**, **peči**, **ognja** in **tatov varne kase** itd.; — potem izvrstni **kamniški cement** in **poljski mavce** (gips); dalje **železnične šine** in **kovanja za stavbe**, — vse to po najnižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilu, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (6)

LE COIN DU FEU,

Journal Illustré des Familles,

imenuje se samostojen list s podobami lepovernanske vsebine, ki je edin, kateri v tej stroki na Dunaji v francoskem jeziku izhaja, ter se posebno vsem tistim priporoča, ki se francosčine učijo ali pa jo učē.

„LE COIN DU FEU“ prinaša vsake vrste naloge v francoskem jeziku s posebnim ozirom na slovnico, izpiske iz klasičkov, romane, novele, pregovore, pravila za življenje in o pravosti itd. jako fino zbrane in v elegantnem zlogu.

Političnih in verskih vprašanj ne prinaša nikdar.

„LE COIN DU FEU“ naraste vsako leto v krasno knjigo z 800 stranmi in ima svojih 150 do 200 podob, ter velja na leto 8 gl., poluletno 4 gl., četrtletno 2 gl. 50 kr. Naročnina se pošilja na opravišništvo časnika (3)

„LE COIN DU FEU“

Wien IV., Karolinengasse 4.

Kdor se naroči za celo leto, prejme zastoj krasno izdelane platnice, v ktere se posamezne številke do konca leta zbirajo.

Številke na ogled po zahtevanju zastoj in poštnine proste.

JAKOB BELEC,

klepar

v Šent-Vidu pri Ljubljani,

se slavnemu občinstvu in preč. duhovščini priporočam za izdelovanje vseh kleparskih del.

V zalogi imam **cerkvene svetilnice** ali stalnice v različnih slogih, z belimi ali barvanimi šipami in po raznih cenah. Dvoje svetilnic iz kositarja, olupšane z medenino, velja 10, 12, 14, 18 gold.; iz medenine po 20, 24, 30, 32, 35, 40, 45, 50 gld.; iz tompaka 46, 52, 60 gld. in z lepo barvanimi palicami za svetilnice, ki imajo razne cene.

Izdelujem **svečnike** za pod križeva pota, **pušice** za pobiranje miloščine po cerkvah; mnogovrstna močna in lepa **štedilna železna ognjišča** (Sparherde) vse železne in tudi vzdane z bakrenimi kotli. Močna, lepa in umetna **železna vrata** za cerkve in pokopališča, **ograje** za krstna kamna, kakor vsakovrstna v **kleparski, ključarski, kovino tiskarski in kovaški strok** spadajoča dela.

Prevzamem vsakovrstna **kleparska in ključarska stavbene dela**, izdelovanje **pravičnih strelovodov** po najnovejšem načinu, **barvanje zvonikov** in streh itd.

Vsako delo bode pri meni zanesljivo dobro izdelano in kolikor mogoče po nizki ceni. (2)

Najboljša zanesljivo kaljiva

SEMENA

kakor domača, nemška (Luzerner) detelja, vsake vrste trava, velikanska pesa, pravi ribniški krompir in fižol priporoča po najnižji ceni (2)

IVAN PERBAN.

Jakob Burger,

concesioniran zidarski mojster,

v Šiški št. 29,

se priporoča za napravo **stabilnih načrtov** (planov) in **proračunov**, prejmlje in izpeljuje povsod vsaktera zidarska dela po mogoče nizkih cenah. (1)

Gospodu Gabrijelu Piccoli,

lekarju

v Ljubljani.

Veliko let ozdravljam razne bolezni, edino le z Vašo „**želodečno esenco**“ in to z najboljšim uspehom. Prosim vas še za 12 steklenic. Trst, meseca septembra 1883.

Dr. Pardo,

praktičen zdravnik.

Vaša „**želodečna esenca**“ oprostila me je izvrstno in popolnoma hude nad dve leti trajajoče bolezni. Izrekam Vam kakor izumniku tega zdravila svojo najtoplejšo zahvalo.

Rakovac na Hrvaškem blizu Karlova.

Ivan Pufić.

Podpisani potrdim, da je „**želodečna esenca**“ g. Gabrijela Piccoli moje župnjane od marsikake bolezni temeljito ozdravila in se je ljudje z najboljšim uspehom poslužujejo.

Fianona v Istriji meseca oktobra 1882.

Anton Vlassich, župnik - kanonik.

Prosim Vas zopet za 24 steklenice vaše „**želodečne esence**“, ki je za bolezni v želodcu boljše od vsakega drugega zdravila. Tudi naš tovarniški zdravnik jo priporoča.

A. Augesthaler, montér v tovarni za stroje g. Körösi v Gradci. (13)

„**Piccolijeva želodečna esenca**“ je pomagala že tisočim ljudem, kakor je razvidno iz zahvalnih pisem, ki jih izdelovalec dobiva. Ta esenca ozdravi bolezni v želodcu in trebuhu, krč, božast, trebušno in prehalno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico itd., ki so vse nevarne, ako se o pravem času ne ozdravi. Steklenica velja 10 kr.

Tisk „Katoške tiskarne“ v Ljubljani.